

postupem řízení a vhodnými návrhy čelil případným průtahům. Vždyť soukromý obžalobce má právo nahlížeti do spisů a k uplatnění své obžaloby u soudu podniknouti vše, k čemu jinak je oprávněn státní zástupce (§ 46 odst. 2 tr. ř.). Proti průtahům vyšetřujícího soudce může se domáhati nápravy u radní komory (§ 113 tr. ř.) případně u orgánů dozorcích podle § 15 tr. ř. a §§ 73—78 zák. o soudní organizaci. Opo-
menul-li obžalobce takto bdíti nad postupem řízení, pak ani případné zavinění soudu nemůže přivoditi nějaký »faktický klid řízení«, jak míní
kmetský soud, a tím zabrániti promlčení podle § 40 tisk. zákona (srov. Altman 1930 svazek II. str. 1344). V souzeném případě bylo další sti-
hání obžalovaného vyloučeno tím, že v zahájeném trestním řízení, jak
shora uvedeno, nebylo pokračováno od 20. listopadu 1929 do 30. června
1930 a tedy zřejmě po dobu více než šestiměsíční. Proto netřeba se
blíže zabývati ani druhým obdobím, které trvalo od 20. prosince 1930
do 24. září 1931, tedy rovněž přes šest měsíců. Ježto pak promlčením
pomíjí jak vyšetřování, tak i trestnost (§§ 230, 531 tr. zák.), bylo odů-
vodněné zmateční stížnosti vyhověno, napadený rozsudek v odsuzující
části zrušen a podle § 288 odst. 2 čís. 3 tr. ř. uznáno ve věci samé, jak
shora uvedeno.

Čís. 4697.

**Zákaz reformace in peius (§§ 290 odst. 2, 293 odst. 3 tr. ř.) vzta-
huje se jen k absolutní velikosti trestu; jde-li o trest na svobodě, jen
k druhu, trvání a případným ztížením tohoto trestu.**

**Soud první stolice, vynášející na základě nového hlavního přeličení
rozsudek, není povinen uložit obžalovanému nižší trest než původním
— nejvyšším soudem zrušeným — rozsudkem vyměřený, ani, zprostil-li
obžalovaného novým rozsudkem z obžaloby pro některý z trestných
činů, jimiž byl uznán vinným původním rozsudkem.**

(Rozh. ze dne 25. dubna 1933, Zm I 164/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení
zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné
Hoře ze dne 13. ledna 1932, pokud jím obžalovaný, zproštěn byv podle
§ 259 čís. 2 tr. ř. z obžaloby pro přestupek zlomyslného poškození ci-
zího majetku podle § 468 tr. zák., byl odsouzen za zločin krádeže podle
§§ 171, 174 I c) tr. zák. a za přestupek zpronevěry podle § 461 tr. zák.,
jimiž byl pravoplatně vinným uznán rozsudkem téhož krajského soudu
ze dne 12. ledna 1931 a nálezem nejvyššího soudu jako soudu zrušova-
cího ze dne 31. října 1931, č. j. Zm I 125/31-1 podle § 178 tr. zák. se
zřetelem k § 35 tr. zák. a za použití § 55 tr. zák. do těžkého žaláře na
čtyři měsíce, ztíženého a dosazeného 1 postem měsíčně.

Důvody:

Rozsudkem soudu první stolice ze dne 12. ledna 1931 byl obžalo-
vaný uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 174 I c) tr. zák.,
přestupkem zpronevěry podle § 461 tr. zák. a přestupkem zlomyslného

poškození cizího majetku podle § 468 tr. zák. a za to odsouzen podle § 178 tr. zák. se zřetelem k ustanovení § 35 tr. zák. a za použití § 55 tr. zák. do těžkého žaláře na čtyři měsíce, zostřeného a dosazeného jedním postem měsíčně, a ke ztrátě práva volebního, a to nepodmínečně. Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal nálezením ze dne 31. října 1931, Zm. I 125/31-1, o zmateční stížnosti a odvolání obžalovaným proti tomuto rozsudku podaných — státní zastupitelství nepodalo proti tomuto rozsudku opravného prostředku — právem, že zmateční stížnost, pokud směřuje proti výroku rozsudkovému, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem zpronevěry podle § 461 tr. zák., se zamítá, že se jí však, pokud čelí proti výroku rozsudkovému odsuzujícímu obžalovaného pro přestupek zlomyslného poškození cizího majetku podle § 468 tr. zák., vyhovuje, že se rozsudek zrušuje v tomto výroku jako zmatečný, že se zrušuje v důsledku toho též ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících, že se věc vrací soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl, přihlížející při tom k pravoplatnému odsuzujícímu výroku pro zločin krádeže a přestupek zpronevěry, a že se odvolání odkazuje na toto rozhodnutí. Na to vynesl soud první stolice na základě nového hlavního přeličení rozsudek, jímž se obžalovaný zprošťuje podle § 259, čís. 2 tr. ř. z obžaloby pro přestupek zlomyslného poškození cizího majetku podle § 468 tr. zák. a odsuzuje za zločin krádeže podle §§ 171, 174 I c) tr. zák. a přestupek zpronevěry podle § 461 tr. zák., jimiž byl podle toho, co uvedeno, již dříve pravoplatně vinným uznán, podle § 178 tr. zák. se zřetelem k ustanovení § 35 tr. zák. a za použití § 55 tr. zák. do těžkého žaláře na čtyři měsíce, zostřeného a dosazeného jedním postem měsíčně, a ke ztrátě práva volebního, a to zase bezpodmínečně.

Zmateční stížnost obžalovaného napadá tento rozsudek soudu první stolice ve výroku o trestu důvodem zmatečnosti podle § 281, čís. 11 tr. ř. namítající, že nalézací soud porušil tímto výrokiem ustanovení § 293 odst. 3 tr. ř. V tom, že nalézací soud uložil obžalovanému stejný trest jako dřívějším rozsudkem ze dne 12. ledna 1931, ač zprostil obžalovaného svým novým rozsudkem z obžaloby pro přestupek zlomyslného poškození cizího majetku podle § 468 tr. zák., jímž obžalovaný byl rozsudkem ze dne 12. ledna 1931 uznán vinným, jest prý spatřovati »reformaci in peius, přičítací se ustanovením §§ 290 odst. 2 a 293 odst. 3 tr. ř.; neboť nalézací soud byl prý vzhledem k tomu, že obžalovaného oním způsobem z obžaloby částečně zprostil, podle posléze citovaných ustanovení trestního řádu povinen vyměřiti mu nižší trest, než který byl vysloven rozsudkem ze dne 12. ledna 1931.

Stížnosti nelze přiznati důvodnost. Zákaz tak zvané »reformace in peius« v ustanoveních §§ 290 odst. 2 a 293 odst. 3 tr. ř. obsažený vztahuje se jen k absolutní velikosti trestu, tedy v případě, v němž jde, jak tomu je v souzeném případě, o trest na svobodu, jen k druhu, trvání a případným zostřením tohoto trestu. Potřeba zákazu v § 290 odst. 2 tr. ř. uvedeného jest odůvodněna úvahami slušnosti, ježto jde o to, by ten, kdo je přesvědčen, že rozsudkem soudu první stolice stala se jemu

neb osobě mu blízké, v jejíž prospěch smí podati opravný prostředek, křivda, nedal se odvrátiti od jeho podání obavou, že rozhodnutí vyššího soudu může býti ještě nepříznivější (Storch, Řízení trestní rakouské, 2. díl, str. 500, poznámka 15). Zákazem § 290 odst. 2 tr. ř., jenž platí podle § 293 odst. 3 tr. ř. též pro soud první stolice vynášející na základě nového hlavního líčení rozsudek, má býti zabráněno jen tomu, by v případě, v němž byl proti původnímu rozsudku soudu první stolice podán opravný prostředek jenom ve prospěch obžalovaného, tohoto nestihl konečně větší trest, než který byl vysloven rozsudkem, jemuž bylo odporováno. Podle toho je zřejmo, že porušení ustanovení § 293 odst. 3 tr. ř. by přicházelo v souzeném případě v úvahu jen, kdyby nalézací soud byl svým novým rozsudkem obžalovanému uložil větší trest, než který byl vysloven oním rozsudkem soudu první stolice ze dne 12. ledna 1931. Tohoto předpokladu tu však není; neboť trest obžalovanému napadeným rozsudkem uložený kryje se úplně s trestem, k němuž byl obžalovaný odsouzen citovaným rozsudkem ze dne 12. ledna 1931. Podle toho nejde tu o »reformaci in peius« přičítící se ustanovením §§ 290 odst. 2 a 293 odst. 3 tr. ř. Právní názor stížnosti, že soud první stolice vynášející na základě nového hlavního líčení rozsudek je podle posléze citovaných ustanovení trestního řádu povinen uložit obžalovanému nižší trest, než je trest obžalovanému původním rozsudkem vyměřený, jakmile zprostil obžalovaného novým rozsudkem z obžaloby pro některý z oněch trestných činů, jimiž obžalovaný byl původním rozsudkem uznán vinným, jest označiti za mylný, poněvadž nemá opory ani v doslovu ani v smyslu ani v účelu ustanovení §§ 290 odst. 2 a 293 odst. 3 tr. ř. (rozh. čís. 3209 víd. sb. a čís. 722 Löfflerovy sb.).

Čís. 4698.

Ani zřízení zkušeného a zkoušeného zástupce v řízení auta nezprošťuje majitele auta odpovědnosti za nehodu při jízdě vozem, jestliže i u něho nastaly předpoklady trestnosti podle § 335 tr. zák.; tyto předpoklady nastaly, pozoroval-li majitel auta, že si řidič počíná nedbale a na úkor bezpečnosti jiných osob, přes to však nezasáhl a rozkazem (zákazem) nezařídil, čeho bylo třeba, aby odstranil z tohoto jednání šoférova plynoucí nebezpečnost jízdy pro zdraví a bezpečnost osob na veřejné cestě jezdících nebo jdoucích.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1933, Zm I 377/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 9. dubna 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Námítkou, že vlastník auta si najímá zkušeného a zkoušeného řidiče proto, by auto řídil a měl jízdu i vše, co s ní souvisí, na starosti a že stěžovatel jako pouhý obchodník si toho nebyl vědom, že by měl za-